दमनक मम संमतेनास्य सेवैव न क्रियते । तत् किमस्य चेष्टानिरूपणेन । यतोऽनेन राज्ञा चिरमवधीरिताभ्यामावाभ्यां महद्दुःखमनुभूतं ।

सेवया धनमिच्छद्भिः सेवकैः पश्य यत् कृतं ।
स्वातन्त्र्यं यच्छरीरस्य मूढैस्तदपि हारितं ॥ १९ ॥
शीतवातातपक्लेशान् सहन्ते यान् पराश्रिताः ।
तदंशेनापि मेधावी तपस्तप्त्वा सुखी भवेत् ॥ २० ॥
एतावज्जन्मसाफल्यं यदनायत्तवृत्तिता ।
ये पराधीनतां यातास्ते वै जीवन्ति के मृताः ॥ २१ ॥
एहि गच्छ पतोत्तिष्ठ वद मौनं समाचर ।
एवमाशाग्रहग्रस्तैः क्रीडन्ति धनिनोऽर्थिभिः ॥ २२ ॥
अबुधैरर्थलाभाय पण्यस्त्रीभिरिव स्वयं ।
आत्मा संस्कृत्य संस्कृत्य परोपकरणीकृतः ॥ २३ ॥
या प्रकृत्यैव चपला निपतत्यशुचावपि ।
स्वामिनो बहु मन्यन्ते दृष्टिं तामपि सेवकाः ॥ २४ ॥

विशेषतश्च ।

प्राणमत्युन्नतिहेतोर्जीवितहेतोर्विमुञ्चति प्राणान् ।
दुःखीयति सुखहेतोः को मूढः सेवकादन्यः ॥ २५ ॥

अपरं च । मौनान्मूर्खः प्रवचनपटुर्वातुलो जल्पको वा ।
क्षान्त्या भीरुर्यदि न सहते प्रायशो नाभिजातः ।
धृष्टः पार्श्वे वसति नियतं दूरतश्चाप्रगल्भः ।
सेवाधर्मः परमगहनो योगिनामप्यगम्यः ॥ २६ ॥

दमनकोऽब्रवीत् । मित्र सर्वथा मनसापि नैतत् कर्तव्यं ।